

Rýč

Bronislaw Rohlenka byl syn přistěhovalců, polských katolíků. Po otci byl mudla a opilec, po matce čaroděj a sadista. Rodiče vyvíjeli jen nevalnou aktivitu směrem k jeho vzdělání: pokusili se ho zapsat do obecní školy, což však místní ředitel odmítl s tím, že gorily nepřijímá, a pokusili se ho zapsat do Bradavic, odkud ho brzy vyloučili pro nezvládatelné záchvaty agresivity. Primus koleje Zmijozel prohlásil, že něco tak arogantního ještě neviděl. Ministerstvo kouzel se snažilo tento problém řešit, ale po několika sezení u psychologů, která se záhy měnila v ležení psychologů na jednotkách intenzivní péče, obdržel Bronislaw Rohlenka označení Zcela Maniakální Rodinná Diagnóza a byl poslán zpátky za rodiči. Těm byl v zásadě ukradený, a tak jeho dětství spočívalo v tom, že se toulal malebnou krajinou Dartmooru a kopal do všeho, co se mu nelíbilo. Místní si toho všimli a za několik let to Bronislaw dopracoval na pozici neoficiálního (neboť vysokého školství se mu nedostalo ani omylem) krajinného architekta. Bohatí londýnští bankéři, které již otrávil letoviska na věčně slunných Kanárech a cítili potřebu na stará kolena vrátit se do lůna malebné anglické krajiny, mu platili horentní sumy za to, že jim pomocí velkého množství nelegálně nabytého dynamitu dokázal vytvořit na pár hektarech skutečný skvost postmoderního anglického parkového stylu. Za zvuku výbuchů rozléhajících se nad blaty pak kopce, jezera i stromy měnili své pozice, až vytvořili vzory, jež by donutily kontinentální návštěvníky zvracet, ale které dokonale potěšily srdce pravého Angličana.

Inu, cesty Boží jsou někdy nevyzpytatelné.

Těžko říct, co Broněk Rohlenka nenáviděl ze všeho nejvíc, ale je celkem jisté, že někde na prvních příčkách byli všichni ti, kdož se pokusili vejít se na stejnou silnici, jako on. Když se za strašlivého řevu a v mohutném oblaku kouře do světa vyřítilo obstarožní nákladní auto barvy prorezlé zelené, věděli místní, že zahrnout do škarpy je ta lepší varianta.

Když už jsem Jej zmínil – a aby byl stručný popis osobnosti mentálně nedovyvinutého poločaroděje úplný – je nutno říci pár slov o tom, jak se Bronislaw stavěl k otázkám víry. Tak předně, rozhodně nebyl praktikujícím křesťanem. Neviděl pro to důvod. Skutečnost, že Bůh je a řídí jeho kroky, mu kdysi dávno rodiče několika slovy sdělili a pro malého Bronka se stala něčím naprosto samozřejmým, nad čím není třeba dumat a co nelze zpochybnit. Bylo to prostě něco naprosto zjevného, obdobně jako skutečnost, že když vyjede Bronislaw, patří silnice jen a jen jemu. Rohlenkův svět byl jednoduchý, prostý a pevný jako nic jiného, a kdo s tímto nebyl srozuměn a snažil se o nějakou změnu, věru, se zlou se potázel.

Nějaké dva měsíce uplynuly od chvíle, kdy proti sobě definitivně stanuli dva největší kouzelníci epochy a vzájemně se eliminovali. Černokněžník Voldemort do poslední chvíle netušil, že ta mocná a silná duše, již se tak úporně snažil zničit, je jeho vlastní, magickou nehodou vtělená do sotva dospělého kluka, a ve zničujícím souboji rozpoutal síly, které nezvládl ani on. Na několika kilometrech čtverečních anglické krajiny teď sto let tráva neporoste.

Válka mezi čaroději se tak dostala do patové situace. Obě strany přišly o svá největší esa a naděje a do vedení skupin se dostali zkušení stratégové, kteří zbylými figurami tahali spíše zdrženlivě, čekajíc na první chybu protivníka. Lucius Malfoy čas od času vyslal své Smrtijedy k zákeřnému útoku a Kingsley Pastorek se všemi svými silami snažil, aby útočníci padli do pastí nachystané Fénixovým řádem. Ministerstvo kouzel pod opravdu jen formálním vedením Dolores Umbridgeové podlehl moru všech byrokraticko-fašistických organizací a nyní se samo rozkládalo zevnitř. Kdo jen trochu mohl, utekl do Bradavic k profesorce McGonagallové, což byl asi tak poslední ostrůvek zdravého rozumu, navíc schovaný za silnými štíty a pevnými hradbami.

Jednou z největších akcí, ke kterým se Smrtijedi odhodlali, byla likvidace ilegálního rádia bývalých Potterových fanoušků. Do operace bylo zapojeno přes dvacet Smrtijedů ve dvou klamných manévrech a jedné tříčlenné úderné skupině, která ke svému cíli zamířila obloukem přes Dartmoor, následkem čehož válka nabrala nečekaného obratu.

Tři Smrtijedi v nízkém letu křížovali plochou krajinu vřesovišť. Jejich citlivý smysl pro magii byl

upřen dopředu, za obzor, kde se právě do křížku pustilo odlákačské komando a ochranka Fénixova řádu. Cesta k rádiu byla volná, ale ještě relativně daleká a volný prostor sváděl nedisciplinované mladíky k dovádění. Například ke strašení mudlů-řidičů ploužících se po jediné okresní silnici, položené jako podle pravítka napříč blaty. Stačil jediný průlet v nevelké vzdálenosti, aby se pobláznila elektronika řídicí chod motoru, zablokovalo centrální zamykání a upadl výfuk. Velká přča byla, že mudlové vlastně zdroj svých problémů ani neviděli.

Mohutný zelenavý pick-up sunoucí se středem silnice byl snadným cílem a navíc jel správným směrem, k bitvě a k úkolu, a tak si trojice i tentokrát trochu zašpásovala.

Ten den začal pro Bronislawa Rohlenku docela dobře. Od přítele Matěje z Varšavy dorazila dodávka pentritu, vysoce brizantní trhavinu deklarované pro potřeby zvědavých celníků v dodacím listu coby Pardubický perník, zákazník požadující menší kopeček před vilkou nakonec uznal, že bouřící fjord rámovaný ohořelými torzy borovic je přeci jen hezčí a na krajskou pobočku firmy Fiskars dorazila požadovaná dodávka lopat, rýčů a dalšího užitečného náčiní. Relativně spokojeně uháněl solidní čtyřicítkou po okresce, pod vousy si pískal sprostou písničku a ani úšklebkem nedal najevo spokojenost nad řidiči, které vyhnal z vozovky do příkopu. Náhle kolem něj prosvištělo něco na způsob kotoučů černého dýmu, motor zaškytal a na straně spolujezdce upadly dveře, ačkoliv byly fest zajištěné hasákem zaraženým o futra.

„Kurwa,“ ucedil bezbarvým hlasem Bronek. Několik sekund se nic nedělo, jen motor trochu kuckal a zpod auta upadlo několik dalších součástí. Pak se Bronislawovo obočí stáhlo do podoby velmi nebezpečného písmene V. Šlápl na plyn, zařadil. Pod kapotou automobilu, přestavěného zlotřilými welšany nedlouho po Druhé válce z kořistního německého pancéřáku, se rozezvučel dvanáctiválec Rolls-Royce Merlin popuštěný k plným obrátkám. Výfuk vychrlil oblaka kouře, pneumatiky zakvílely, vyhodily do vzduchu vytrhaný asfalt a pětítunka krajinného architekta se vymrštila k obzoru.

Víska Daskabát v Devonu byla obývaná více než z poloviny mudly a stejně tak i její hostinec byl z poloviny obyčejným výčepem a z poloviny základnou Fénixova řádu. Při pohledu ze zanedbané zahrady by člověk opravdu nehádal, že křivý přístavek z omšelých latěk je zevnitř mnohem větší než zvenčí.

Veškerá snaha vyhnout se pohledu mudlů vzala za své nedlouho před polednem, kdy na vnější obranný perimetr udeřila skupina Smrtijedů. Na místo se okamžitě Přemístily posily, což bylo jen dobře, neboť se ukázalo, že první útok byl jen zástěrka k mnohem silnějšímu druhému útoku. Nyní již byla obrana vysílačky rozdrobena do četných skupinek, které pronásledovaly Smrtijedy po celé vsi i širém okolí. Neustálé záblesky vrhaných kleteb připomínaly diskotéku, ovšem lidské postavy polehávající v trávě i na silnici tak nečinily z důvodu únavy tancem.

Poslední rozkaz, který od Kingsleyho Pastorka obdržel před tím, než se současný šéf Řádu vrhl do žaru bitvy, byl prostý a přitom tak obtížný: „Za každou cenu udržujte vysílání!“ Technická stránka věci, to bylo něco, čemu Arthur Weasley více méně rozuměl, ale držet se zpátky, zatímco jeho přátelé kolem umírají pro něj bylo nesnesitelné. Jen obavy o syna Percyho obsluhujícího vysílačku jej držely v budově.

Náhle do bitvy přibyli další účastníci, trojice Smrtijedů přistála přímo mezi kuřinci zadního dvorku.

„Nepřítel!“ zařval Athur a jedním dechem dodal „Mdloby na tě!“ Jeden z útočníků odletěl mezi kopřivy, zbylí zasypali okénko sérií kouzel, která rozštípala celou stěnu na třísky. Percy vyskočil od rádia, plynulým pohybem tasil hůlku a vystřelil stropním oknem nouzovou světlici. Pomoc snad dorazí, ale nepochybně až za několik minut, do té doby se musí ubránit sami.

„Reducto!“

„Protego!“

Vnitřní prostor přístavku byl několikrát zalomen dřevotřískovými přepážkami zodolněnými ochrannou magií a umožňoval vést obranný boj, ale když se vzpamatoval i třetí Smrtijed, začalo to být zoufalé. Stavba byla lámána na kusy a Arthur, jenž nebyl nijak zdatným bojovníkem, si jen s

obtížemi držel protivníky od těla. Pomáhal si nejen štíty, ale i mlžnou clonou. Koutkem oka zachytil pohyb.

„Imobilos!“ zaječel mladý Smrtijed a Arthur zjistil, že čas se najednou vleče jako želatina.

„Otče!“

„Sectusempra!“

Mladý Weasley odletěl mezi trosky vysílačky, krev z něj stříkala na všechny strany. Jeho otec to vše viděl, ale smysl viděného mu docházel jen velmi pomalu. Stále se nemohl pohnout. Hospoda byla v rozvalinách, tři černě oděné postavy se sešly v jejím nitru aby vyslaly Znamení zla. Pak se všichni naráz otočili ke starému Weasleymu. Stále se snažil pozvednout hůlku, zrak upřený na stěnu potřísněnou krví jeho syna. Na zdi visela roztrhaná vlajka hrabství, včetně hesla: *Auxilio divino*.

S Boží pomocí.

Později Arthrut tvrdil zcela vážně, že ta slova přečetl a snad i pohnul hůlkou, že to tedy musí být nové zaklínadlo, ale lidé mu nevěřili.

První Smrtijed pozvedl hůlku: „Cruc...“

Čepel z kvalitní kalené bórové oceli mu usekla hlavu a svým nárazem povalila vedle stojícího kolegu. V dešti krve stříkající z krku se zjevila mírně zavalitá postava Bronislawa Rohlenky. Oháněl se svým novým rýčem a pranic se neobtěžoval vysvětlovat svým protivníkům skutkovou podstatu jejich prohřešku. On sám nad tím nepřemýšlel. Sledoval darebáky, kteří se mu pokoušeli uzmut jeho silnici, bez přemýšlení, dalo by se říct intuitivně, pouze svým zděděným smyslem pro magii. Když zabil prvního, ani to s ním nehnulo. Nebyla to vražda. Byla to spravedlnost.

Třetí Smrtijed odskočil, jako by ho kousl štír. Pozvedl hůlku, ale než stihl seslat kletbu, Bronek se otočil zpět, popustil násadu rýče a uhodil jej ostrou čepelí do kolen, která rozdrtil. Černokošiláč zaječel a skácel se na zem, kde mu následující úder rozsekl hrudník a zanechal jej v kaluži růžové pěny a utrpení.

Původním úderem odmrštěný Smrtijed se dal na útěk. Zkusil za sebe vrhnout kletbu, nebo aspoň matoucí kouzlo, ale před očima měl pořád bezhlavé tělo svého kolegy a nedokázal se soustředit. Bronek mu byl v patách. Neřval, nekoulel očima, jak je u maniaků zvykem, jen šel tiše a naprosto cílevědomě za svou dětinskou pomstou.

Takto vběhli do zatím jen mírně poničeného výčepu. Zde čekaly posily, leč ani zdaleka ne ty, pro které volal nyní již nebožtík Percy. Manželé – Smrtijedi Belatrix a Rudolfus Lestrangleovi. Oba byli velmi mocní čarodějové z vážených a starobylých rodin, ale i kdyby to byl býval Bronislaw věděl, neudělalo by to na něj pražádný dojem. Mladík ze sturmkomanda prokličkoval mezi nima.

„Ts ts ts,“ ucedil Rudolfus a pozvedl hůlku, aby smetl z tváře světa špinavého mudlu. Bronek mu bleskovým seknutím přelomil napřed hůlku, poté paži a následně vaz. Pak se otočil a lopatou rýče zachytil zuřivou kletbu vyslanou Belatrix, stejně jako dvě následující. Čarodějka zaječela vztekem.

„Accio rýč!“

Rýč přiletěl, ovšem ne právě tak, jak chtěla - udeřil ji přes tvář. Náraz jí také vyrazil hůlku z ruky. Odvrávorala několik kroků zpátky, ale vztek a šílenství ji znovu vyslali do boje. Tasila dýku a skočila na vraha svého manžela. Bronsilaw ukročil za stolec s chladnoucím gulášem a rovněž chladnoucím tělem mudlovského řidiče tiráku a popadl plastový příbor. Původně byl určen k jednorázovému použití, ale v téhle zaplivané putyce představoval první nový kousek inventáře od roku 1776 a tak se od něj očekávala dlouhá služba. Belatrix vyběhla a máchlá dýkou. Bronek se skoro tanečním pohybem prosmekl kolem, popadl ji za pačesy a strhl ji na stůl, výstřihem do guláše. Pak jí vrazil plastový nožik do ledvin.

Starý pastýř, jenž za Druhé světové války sloužoval u protiletadlové hlídky, seděl toho dne na zápraží své pastoušky postavené jedenáct kilometrů od Daskabátu. Zprvu zvědavě naslouchal vzdáleným tlumeným ozvěnám výbuchů, a když se pak ozval ječivý zvuk sirény, pokýval starostlivě hlavou. Vrátili se. Vždycky věděl, že se to jednou stane.

Sklo, které ještě nebylo zničeno předchozí bitvou, se nyní tříštilo. Jekot byl příšerný. Belatrix bývala velmi vynalézavá a agilní, když došlo na mučení, a kdyby to Bronislaw věděl – a kdyby na to

měl intelektuální kapacitu – asi by poznamenal něco o tom, že kdo s čím zachází, tím také schází. Kletba Cruciatu umí bolet, ale noži v ledvinách se nevyrovná.

Zbývající mladý Smrtijed se krčil v koutě a ruka, v níž stále třímal hůlku, se mu třásla. Bronislaw se sklonil pro svůj rýč a otočil se k poslednímu provinilci. Přikročil nad něj a pozvedl rýč. Pak naklonil hlavu na stranu. Smrtijedovi se konečně podařilo dostat přes drkotající zuby vytoužené kouzlo: „S-s-silencio!“

Jekot umírající Belatrix utichl. Ženská postava válející se na podlaze v kaluži ďábelského guláše a vlastní krve sebou stále trhala, svíjela se a ústa měla otevřená v bezbřehé agónii, rvala ze sebe hadry v marné snaze uchopit a vytáhnout nožík, jehož rukojeť Bronislaw zlomil, a lámala si nehty, když drápala křečovitě sevřenými prsty podlahu, ale nyní tak aspoň činila potichu. Nedá se říct, že by to výjevu ubralo na hrůze, spíš naopak. Bronek se sehnul nad Smrtijeda a popadl ho za krk. Z posledních sil mladý útočník nahmatl v kapse nouzové Přemíst'ovadlo. Domů...

Svět kolem Bronislawa Rohlenky se zakomíhal a zatočil. Když se znovu ustálil, nacházeli se mladistvý idiot a mladistvý Smrtijed v hlavním sále Malfoy Manor. Svým příchodem vzbudili pozornost nejen hlídkující ostrahy, ale také samotného Lucie Malfoye, jenž právě živě diskutoval s několika dalšími vysoce postavenými Smrtijedy.

„Pomoc!“ vykvíkl mladý provinilec a plazil se pryč. Bronislaw pozvedl rýč a následoval jej. Členové ochranky se rozběhli, v rukách hůlky. Útočník z Daskabátu se zastavil o Luciovy polobotky a s nadějí vzhledl ke svému pánu. Na jeho tváři však spatřil jen odtazitý nezáměr. Pak vše přikryl stín snášejícího se rýče.

Po tři minuty se nikdo v sále ani nepohnul, vyjma Bronislawa Rohlenky, jenže opakovaně zvedal a spouštěl rýč, jako by přesekával pevné kořeny při vyrývání drnu. List zemědělského nástroje čvachtal ve vnitřnostech a zvonil, když pronikl kostmi až na mramorovou dlažbu. Oba obránci zvraceli pod schodištěm, Lucius Malfoy však, se svou suitou, již viděl horší věci.

Když Bronek skončil, přehodil si rýč přes rameno a otočil se k odchodu. Lucius vzhledl od svých zašpiněných polobotek.

„Pane, obávám se, že jste mi znečistil nejenom podrážky!“ pronesl tichým, kultivovaným hlasem. Z hlediska pana Rohlenky byl jemný anglický humor něco, co rostlo v jiném vesmíru. Pokračoval v chůzi a nedal nijak najevo, že by něco slyšel. Lucius kývl hlavou a poslušný Smrtijed vyrazil vpřed. Popadl Bronka za rameno. „Pane, neslyšel jste...“

Krajinný architekt mu dal najevo svou nelibost s fyzickým kontaktem tím, že mu rozsekl bok a zhmoždil játra. Mezi potoky krve se zaleskla bránice. Zraněný muž spadl na zem a začal řvát.

„Ty zatracený mudlovský šmejde!“ zařval druhý Smrtijed a vyběhl, tasíc hůlku.

„Avery, počkej,“ snažil se jej zastavit Lucius. Bronislaw zaregistroval útočícího muže a namísto atrofovaného, potměšilého telencefalonu začaly jeho chování řídit hadí instinkty Varolova mostu. Lucius Malfoy se zděšením sledoval, jak se jeho nejlepší zabiják nedostal ani přes třetí slabiku sesílaného zaklínadla a jak padl na zem s jekotem na rtech a rozdrčenými čěškami v kolenou. Bronek Averymu dvěma krátkými seky rozdrtil pánev a žebra a otočil se k poslednímu akceschopnému čaroději v místnosti.

Lucius Malfoy pochopil, že toto byla jeho možnost, jak vyváznout bez konfliktu. Kdyby prostě jen stál, ten šílený maniak by jistě odtáhl i se svým zakrváceným rýčem. Leč pod klidným zevnějškem gentlemana planul zuřivý oheň vzteku a nenávisti, a nejenom proto, že toto byly jeho oblíbené polobotky. Nyní tedy stál na patnáct kroků od nehybného Bronka, hůlku v natažené paži, plameny v očích, a pomalu, nahlas a zřetelně, dáváje do toho veškerou svou sílu a nenávist, pronesl – „Avada Kedavra!“

A tím to pro něj skončilo.

Pološero haly rozsekl zářivý záblesk a zanechal za sebou jizvu v podobě šarlatové stopy na sítnici.

Nyní malá historická vložka. Celé generace čarodějů uvažovaly – a za temnějších časů také zkoumaly prakticky – proč souboj vrcholných čarodějů připomíná cosi jako přetlačovanou, kdy nezáleží na síle kouzla, ať útočného či obranného, jako spíš nad nějakými osobními vlohami toho kterého mága. Někdo prostě je skvělý čaroděj a jiný mu prostě nesahá po kotníky, ač se snaží ze

všech sil. Může za to nějaká vnitřní duševní energie, onen slovanský duh, či snad čínská čchi? Současné hypotézy soudí, že určující je síla vůle, nebo snad její zarputilost, neústupnost. Nuže, je třeba říci, že Bronislaw Rohlenka měl intelekt žulového kvádru, a ovšem právě tolik zarputilosti. Pokud bylo řečeno „Bůh je tvůj štít,“ pak to prostě platí a přes to nejede vlak. Případné rozpory jsou problémem světa, nikoliv snad Bronka, jenž navíc disponuje latentními magickými schopnostmi, které umožňují světu dělat lecjaké kotrmelce a kejkle.

Záblesk smrtícího kouzla Bronislawa zasáhl a stekl po něm jako sprška vody po lotosovém listu. Jediné, co bylo skutečně zraněno, bylo Bronislawovo ego. Další útok? Na něj?!

Lucius Malfoy, zcela paralyzován šokem, sledoval, jak se ten zatracený Polák otáčí zpátky. V poslední chvíli se vzpamatoval a uskočil stranou, takže jej rýč nestál, pouze mu zlomil tři žebra a pochroumal bok. Čaroděj i přesto zkusil uniknout, leč kožené podrážky polobotek jej na mramorové dlažbě zradily a v kritické chvíli uklouzly na Averyho vnitřnostech. Malfoy se natáhl jak široký tak dlouhý do tratoliště žluči, krve a tráveniny, pokusil se ještě otočit, ale to již Broněk překročil slezinu smrtijedího poskoka a list rýče opsal oblouk. První úder oddělil od zbytku těla Malfoyův kotník, ale Bronislaw postupoval rychle vzhůru, ačkoliv zdaleka ne tak rychle, jak by si Lucius v posledních záblescích zmučeného vědomí přál.

Když dokončil záhonek a pro jistotu jej ještě překypřil, otočil se Bronislaw Rohlenka na podpatku a odkráčel k východu. Dvou ubohých Smrtijedů, kteří ze svých těl už vypouštěli nejenom zvratky, a ještě se v tom, zhroucení v šoku, máchali, si ani nevšimli.

Venkovní stráž jej nechala projít bez problémů, konec konců, má rýč, to bude asi zahradník... nikoho z poskoků ani nenapadlo, že ten kolemjdoucí muž je vrah. Bronka to taky nenapadlo. Jediné, co měl v hlavě, byla myšlenka na návrat domů, a tak vykročil svižným tempem. Věděl kam jít, jako holub, nebo spíš jako kámen padající ze stráně.

Co se jeho týče, vše dobře dopadlo. A to je hlavní.